

Byli jsme se podívat...

v Domě sociálních služeb v Bojčenkově ulici, který poskytl azyl šesti lidem ze zatopených míst Prahy. Když jsme se v tomto zařízení oblastního spolku Českého červeného kříže pro P-9 v pondělí 19. srpna zastavili, právě se smiřovali s myšlenkou, že plánovaný odchod domů se posouvá - situace v místech, kde dříve žili, je horší, než se původně předpokládalo.

"Obvolala jsem krizová centra příslušných městských částí, a tak už vím, že v jednom případě dokonce už není kam se vrátit, říká Věra Kratinová, vedoucí sestra DSS, zařízení určeného seniorům naší městské části. "Ani u těch dalších evakuovaných to zatím není možné: v jejich domech jsou nánosy bahna, nejde plyn, elektřina, neteče voda - a lidé, které jsme sem koncem minulého týdne přijali, jsou s jedinou výjimkou v důchodovém věku. Nejstaršímu evakuovanému muži je osmaosmdesát, ale ani těm mladším do osmdesátky moc nechybí. Když sem pět z nich předchozí pátek v půl desáté večer přivezli, měli už za sebou menší anabázi, protože křesťanské organizaci Maltéžská pomoc, jež se jich ujala, chyběla lůžka.

Oni sami si ale nestěžují. "S oběma zařízeními jsme spokojeni, všude nám vyjdou vstříc a starají se o nás dobře, dozvídám se od Věry Jarošové, která se do Domu sociálních služeb dostala spolu se svou dcerou ze zatopených Holešovic. "Hlavně už aby to bylo hotové, abychom se měli kam vrátit, dodává se slzami v očích. Také Miroslava Hyngarová donedávna bydlela na sedmičce, konkrétně na Ortenově náměstí. "Můj byt je ve čtvrtém patře, aspoň tam nebudu mít bahno, ale pěstuju kytičky, ty mi úplně uschnou a taky z lednice můžu všechno vyhodit. Nejhorší je, že jsem zvyklá od rána do večera se hýbat a teď tady jen sedíme, už mě z toho všecko bolí. Dceru mám v Třebíči, byla by mě vzala k sobě, ale už bylo všechno uzavřeno - a tak k ní pak aspoň na měsíc pojedou, abych se z toho dostala. Tady se o nás starají výborně, i dietu mi dají, ale co jednomu mému neduhu prospěje, druhému škodí - doma si to přece jen nachystám přesně tak, jak potřebuju. Pečují tu o nás ohromně, všichni, a že přijdou i posedět a popovídat, to je moc důležitý, pochvaluje si žena, jež je už téměř půlstoletí vdovou a ani v těžké životní situaci neztrácí svůj optimismus.